

Arrest

nr. 227 014 van 2 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Roodsar (Iran). Vijf jaar na uw huwelijk met F. M. (...) in 1374 (= 1995/1996 in de Gregoriaanse kalender) besloot uw schoonvader om het contact met zijn familie te verbreken. Vele van zijn familieleden waren immers zeer religieus en hadden hoge functies verworven bij de Iraanse autoriteiten. Een aantal van hen waren actief voor de Basij of voor de Sepah Pasdaran. Eén van hen, H. M. (...), was zelfs tewerkgesteld voor de Beyt-é Rahbari, het huis van de religieuze leider Khamenei. Om promotie te maken had hij acht jaar geleden zijn broer Ha. (...), die niet gelovig was en een afkeer had van het regime, om het leven gebracht door een auto-ongeval te ensceneren. Jullie hadden na deze breuk in uw schoonfamilie een goed leven.

Omdat uw schoonvader het einde van zijn leven voelde naderen wou hij zich echter verzoenen met zijn familie. U had hiertegen geen bezwaar. Op 5 of 6 khordat 1397 (= 26 of 27 mei 2018) nodigde hij zijn familie uit. Al snel nadat zijn familieleden de woonkamer van uw schoonfamilie betraden stelden ze vast dat er geen foto's van Khomeini of Khamenei in de kamer weggezet of opgehangen waren, hetgeen ongebruikelijk was. H. (...) wees uw schoonvader hierop. U antwoordde in zijn plaats dat hij baas was in zijn eigen woning. Er ontstond een pittige discussie waarbij u harde kritiek op het Iraanse regime gaf. U diende de maaltijd nog op maar besloot dan om terug aan het werk te gaan. De familie van uw schoonvader bleef nog enkele uren tafelen. Uzelf kwam even na 16 uur terug toen de familie van uw schoonvader net vertrokken was. U besprak het voorval met uw schoonvader en deze raadde u aan om Iran te ontvluchten, omdat zijn familie niet te vertrouwen was. U belde uw broer M. B. (...) op. Deze had zijn legerdienst in Koerdistan volbracht en had er nog een aantal connecties. Hij regelde een smokkelaar en diezelfde nacht verliet u te voet en op een illegale wijze Iran. Na een moeilijke tocht bereikte u op 11 september 2018 België. Een paar dagen later belde u uw broer M. B. (...) op. Dit was de eerste keer dat jullie contact hadden sinds uw vertrek uit Iran enkele maanden eerder en tot dan dacht uw familie dat u dood was. Uw broer vertelde u dat de autoriteiten drie dagen na uw vlucht poolshoogte waren komen nemen in uw woning in Roodsar. Omdat daar niets aangetroffen werd – u woonde er enkel in het weekend als u op bezoek ging bij uw schoonfamilie –, deden de autoriteiten ook een inval in uw woning in Rasht. Hier werden al uw identiteitsdocumenten in beslag genomen. Verdere informatie over deze huiszoekingen durfde u niet te vragen aan uw broer. U verzocht op 17 september 2018 om internationale bescherming. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u gedood te worden door de familie van uw schoonvader. U had na uw verzoek nog driemaal contact met uw broer. U peilde tijdens deze conversaties evenwel niet naar de huidige situatie van uw problemen in Iran. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielmotieven legde u de volgende documenten neer: een kopie van de eerste pagina van uw shenasnameh (geboorteboekje); een diploma van uw opleiding interieurdesign; en een aantal foto's van uw reisweg van Iran naar België. Later voegde u nog een document met betrekking tot uw huwelijk aan toe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Zo dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw opeenvolgende verklaringen geenszins overeenkomen. U verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw schoonvader op 5 of 6 khordat 1397 (= 26 of 27 mei 2018) zijn schoonfamilie uitnodigde. H. (...) wees op de afwezigheid van de foto's van Khomeini en Khamenei waarop er een discussie ontstond. Toen u H. (...) wees op het feit dat hij er enkel was om te eten en dat hij dan kon vertrekken, is hij onmiddellijk vertrokken (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u daarentegen aan dat H. (...) na de discussie die ergens tussen 12.30 uur en 13.30 uur plaatsvond nog enkele uren, i.e. tot rond 15.30 uur, in de woning van uw schoonvader bleef: hij at gretig en bleef nog tot na de thee. U was diegene die rond 13.30 uur het huis van uw schoonvader na de discussie verliet (CGVS, p. 16 en 17). Ter rechtvaardiging van deze tegenstrijdige verklaringen herhaalde u enkel dat u bent vertrokken en dat H. (...) bleef. Volgens u had de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken uw woorden verkeerd genoteerd (CGVS, p. 27). Deze rechtvaardiging kan echter niet overtuigen. Bij aanvang van het onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u immers aan dat uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat u er tevreden over was. Bovendien gaf u aan geen inhoudelijke opmerkingen over dit gesprek te hebben: alles klopte immers (CGVS, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt danig de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw conflict met de familie van uw schoonvader.

Dat er aan uw beweringen amper geloof gehecht kan worden, blijkt ook uit de vaststelling dat u de huiszoekingen in uw woningen in Roodsar en Rasht enkele dagen na uw vertrek uit Iran, die nochtans een kernelement van uw vrees en van uw asielrelaas vormen, niet ter sprake bracht tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken. U had het toen enkel over de discussie tijdens de samenkomst in de woning van uw schoonvader (Vragenlijst CGVS, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Nochtans was u reeds sinds midden september 2018 op de hoogte van deze huiszoekingen (CGVS, p. 12) en werd uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken afgenomen op 25 oktober 2018. Dat u dit kernelement niet

aanbrengt van zodra u daartoe de mogelijkheid heeft is niet aannemelijk, temeer daar er na uw verklaringen nogmaals gevraagd werd of u naast de door u vermelde problemen nog andere problemen wenste te vermelden en of u nog iets wenste toe te voegen. U gaf in beide gevallen aan dat dit niet het geval was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op DVZ, vragen 3.7 en 3.8). Ter rechtvaardiging van dit nalaten gaf u aan dat u er niet naar was gevraagd (CGVS, p. 27). Deze uitleg is niet ernstig: er mag redelijkerwijs verwacht worden dat een verzoeker om internationale bescherming uit eigen beweging die elementen aanhaalt die de kern van zijn vrees raken, temeer daar u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken er uitdrukkelijk op gewezen werd dat er van u verwacht wordt dat u, weliswaar in het kort doch nauwkeurig, alle redenen weergeeft waarom u bij uw terugkeer naar uw land van herkomst problemen riskeert en dat u hierbij een overzicht geeft van alle feiten die tot uw vlucht hebben geleid (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vragen 1 en 3.5). Dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken niet lang duurde kan in dit verband dan ook bezwaarlijk als een overtuigende uitleg weerhouden worden. Hierboven werd er overigens reeds verwezen naar uw verklaringen dat u tevreden was over uw gesprek aldaar en dat het gesprek goed verlopen was (CGVS, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van de huiszoeken die door de Iraanse autoriteiten uitgevoerd werden aanzienlijk.

Dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u in het vizier bent gekomen van de autoriteiten en aan de huiszoeken die in dit verband werden verricht blijkt ook uit uw verklaringen met betrekking tot uw identiteitsdocumenten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u uw identiteitsdocumenten in Iran had achtergelaten (Verklaring DVZ, vraag 24). Tijdens uw onderhoud op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat al uw identiteitsdocumenten – uw paspoort, uw shenasnameh, uw melikaart, uw badge van uw legerdienst, uw rijbewijs en uw chequeboekje – in beslag werden genomen door de autoriteiten tijdens de huiszoeking in uw woning in Rasht (CGVS, p. 9 en 10). Nochtans had u op de Dienst Vreemdelingenzaken de keuze om aan te geven dat uw documenten in beslag waren genomen. U liet deze keuzeoptie echter ongemoeid en gaf aan dat uw documenten nog in Rasht lagen (Verklaring DVZ, vraag 24). Er kan hier nogmaals verwezen worden naar de vaststelling dat u midden september 2018 reeds op de hoogte was gebracht van de huiszoeken en van het feit dat uw identiteitsdocumenten in beslag waren genomen (CGVS, p. 13). Dat u tijdens uw gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 oktober 2018 niet aangeeft dat uw identiteitsdocumenten in beslag zijn genomen doch stelt dat u ze achtergelaten heeft is bijzonder weinig aannemelijk. Deze vaststellingen tonen nogmaals aan dat er aan de huiszoeken geen geloof gehecht kan worden en dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te zijn gekomen omwille van uw conflict met de familie van uw schoonvader.

Deze these kan tot slot verder onderbouwd worden door het feit dat u heden geen enkele kennis bezit over de huiszoeken, over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Iran en over de huidige stand van zaken van uw problemen met de familie van uw schoonvader. Betreffende de huiszoeken wist u enkel te melden dat u van uw broer vernam dat de autoriteiten enkele dagen na uw vertrek uw woningen doorzocht heeft en uw identiteitsdocumenten in beslag hadden genomen (CGVS, p. 13, 22 en 23). Meer durfde uw broer niet te vertellen. U weet bijgevolg niet wanneer deze huiszoeken precies gesitueerd moeten worden. Voorts wist u niet wie de huiszoeken uitvoerde noch wist u wie er op het ogenblik dat de autoriteiten binnenvielen aanwezig was (CGVS, p. 9; p. 13 en 23). U wist verder niet of er buiten die huiszoeken nog andere zaken gebeurd zijn met betrekking tot uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 12). U vroeg hier niet naar toen u een paar dagen na uw aankomst in België uw broer contacteerde (CGVS, p. 22). Toen u enkele weken later met diezelfde broer opnieuw contact opnam, informeerde u opnieuw niet naar uw problemen en eventuele verdere gebeurtenissen in Iran (CGVS, p. 24). Later nam u nog eens contact op met uw broer om te vragen naar het wedervaren van uw echtgenote en kinderen, maar u greep ook deze gelegenheid niet aan om te polsen naar uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 24 en 25). Toen uw broer u uiteindelijk de kopie van uw shenasnameh en het opleidingscertificaat overmaakte werden uw problemen opnieuw niet besproken (CGVS, p. 25). Redelijkerwijs kan er van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. U rechtvaardigde uw handelen door te stellen dat u er niet naar durfde te vragen of dat uw broer het u niet durfde te vertellen (CGVS, p. 13 en 25). Deze uitleg overtuigt echter geenszins. Ofschoon u stelde geen contact te durven opnemen, gaf u aan dat u eind oktober 2018, toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd was naar uw identiteitsdocumenten, uw broer toch contacteerde en dat u er op dat ogenblik niet aan dacht dat dat eigenlijk niet mocht (CGVS, p. 12). Bovendien durft u het enige tijd later nogmaals aan om contact op te nemen om te informeren naar uw gezin (CGVS, p. 24 en 25). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw broer u wel op de hoogte kan brengen van het feit dat er huiszoeken zijn geweest. Dat hij enerzijds

kan vertellen over de huiszoekingen, maar anderzijds geen verdere inhoudelijke duiding kan geven, en dat u bijgevolg de diverse contacten met uw broer niet te baat nam om naar een korte stand van zaken te vragen, snijdt dan ook geen hout. Het feit dat u geen pogingen ondernam om meer informatie te vergaren over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Iran plaatsgevonden zouden hebben en die te wijten zouden zijn aan uw conflict met uw schoonfamilie, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij kan volledigheidshalve nog aan toegevoegd worden dat u ook geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van uw problemen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer gehecht worden aan uw conflict met de familie van uw schoonvader en heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u ten gevolge hiervan in het vizier bent gekomen van de Iraanse autoriteiten.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit het loutere feit dat een aantal familieleden van uw schoonvader volgens u enkele functies innemen bij de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 28) – dit heeft u echter niet objectief aangetoond – geen vrees voor vervolging of geen risico op ernstige schade kan afgeleid worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u na de breuk tussen uw schoonvader en zijn familie omdat uw schoonvader vond dat zij te religieus waren en omdat jullie allerhande zaken hoorden van hen die niet deugden nog bijna twintig jaar probleemloos kon blijven wonen in Iran. Meer zelfs, gedurende deze jaren hadden jullie geen contact met de familie van uw schoonvader. U verklaarde al die jaren een goed leven gekend te hebben (CGVS, p. 15). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw recente problemen met de familie van uw schoonvader blijkt bijgevolg uit niets dat er zich in de toekomst problemen zullen voordoen met H. (...) en zijn familie.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande argumentatie niet ombuigen. Uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat staan niet meteen ter discussie. De foto's die u neerlegde ter staving van uw reisweg tonen aan dat u een gedeelte in de Balkan te voet heeft afgelegd. Hieruit blijkt evenwel niet dat u Iran op een illegale manier verlaten heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen “48 t.e.m. 48/6” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over

het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partij betoogt dat haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk door verwerende partij werd afgewezen omwille van verschillen tussen haar opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal. Evenwel werd zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet bijgestaan door een raadsman of een vertrouwenspersoon, zodat het interview plaatsvond zonder enige controle op de manier waarop het gesprek verliep. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer kort moest antwoorden, met uitzondering van de redenen waarom zij Iran is ontvlucht. Wat betreft nog het gegeven dat zij de vragenlijst achteraf ondertekende, bemerkt verzoekende partij dat de bewijswaarde van deze handtekening bijzonder relatief is, aangezien zij geen bijstand had van een raadsman of een vertrouwenspersoon en de Nederlandse taal niet machtig is. Evenmin kan worden nagegaan of de vragenlijst aan haar werd voorgelezen.

2.2.4.2. Inzake de opmerking van verzoekende partij aangaande het gebrek aan bijstand door een raadsman en/of een vertrouwenspersoon tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat of een vertrouwenspersoon wanneer een verzoeker om internationale bescherming op de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman en/of een vertrouwenspersoon. De Raad duidt erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, "*voorafgaand advies*"). Tevens werd zij er uitdrukkelijk op gewezen dat van haar, als verzoeker om internationale bescherming, wordt verwacht dat zij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom zij bij haar terugkeer problemen vreest of riskeert en dat zij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (vragenlijst CGVS, "*voorafgaand advies*"). Derhalve was verzoekende partij perfect op de hoogte van hetgeen van haar verwacht werd en doet de vaststelling dat haar opeenvolgende verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal niet met elkaar stroken en dat zij essentiële elementen – met name de huiszoekingen enkele dagen na haar vertrek – niet vermeld heeft tijdens dit initiële interview wel degelijk ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder blijkt uit de vragenlijst toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk dat de verklaringen van verzoekende partij aan haar werden voorgelezen in het Farsi en dat verzoekende partij hierna de vragenlijst ter goedkeuring ondertekende (vragenlijst CGVS, p. 2). De Raad onderstreept bovendien dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat zij er tevreden over was. Tevens gaf zij aan geen inhoudelijke opmerkingen over dit gesprek te hebben: alles klopte immers (administratief dossier, stuk 5, notities CGVS, p. 3). Het is dan ook allerminst ernstig dat verzoekende partij thans plots voorhoudt dat één en ander niet correct zou zijn verlopen.

De Raad besluit dan ook dat verzoekende partij met bovenstaand betoog er geenszins in slaagt de vaststellingen in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Waar haar in de bestreden beslissing wordt verweten dat zij geen enkele kennis bezit over de huiszoekingen, over de evolutie van haar problemen na haar vertrek uit Iran en over de huidige stand

van zaken van haar problemen met de familie van haar schoonvader, wijst verzoekende partij op het moeilijke contact met haar broer en stelt zij dat het moeilijk is om te spreken over de acties van de autoriteiten tegen verzoekende partij, temeer nu haar broer nog in Iran woont en zij niet wilt dat hij in de problemen komt. Haar broer lichtte haar weliswaar in over de huiszoekingen, maar uit vrees voor represailles weigerde hij meer informatie te geven.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij in haar verweer niet verder komt dan het louter herhalen van haar verklaringen die zij reeds gaf op het Commissariaat-generaal, waar in de bestreden beslissing reeds rekening mee gehouden werd. Verzoekende partij voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen de volgende pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die als vaststaand worden beschouwd en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: *“Deze these kan tot slot verder onderbouwd worden door het feit dat u heden geen enkele kennis bezit over de huiszoekingen, over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Iran en over de huidige stand van zaken van uw problemen met de familie van uw schoonvader. Betreffende de huiszoekingen wist u enkel te melden dat u van uw broer vernam dat de autoriteiten enkele dagen na uw vertrek uw woningen doorzocht heeft en uw identiteitsdocumenten in beslag hadden genomen (CGVS, p. 13, 22 en 23). Meer durfde uw broer niet te vertellen. U weet bijgevolg niet wanneer deze huiszoekingen precies gesitueerd moeten worden. Voorts wist u niet wie de huiszoekingen uitvoerde noch wist u wie er op het ogenblik dat de autoriteiten binnenvielen aanwezig was (CGVS, p. 9; p. 13 en 23). U wist verder niet of er buiten die huiszoekingen nog andere zaken gebeurd zijn met betrekking tot uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 12). U vroeg hier niet naar toen u een paar dagen na uw aankomst in België uw broer contacteerde (CGVS, p. 22). Toen u enkele weken later met diezelfde broer opnieuw contact opnam, informeerde u opnieuw niet naar uw problemen en eventuele verdere gebeurtenissen in Iran (CGVS, p. 24). Later nam u nog eens contact op met uw broer om te vragen naar het wedervaren van uw echtgenote en kinderen, maar u greep ook deze gelegenheid niet aan om te polsen naar uw persoonlijke situatie (CGVS, p. 24 en 25). Toen uw broer u uiteindelijk de kopie van uw shenasnameh en het opleidingscertificaat overmaakte werden uw problemen opnieuw niet besproken (CGVS, p. 25). Redelijkerwijs kan er van een verzoeker om internationale bescherming nochtans worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. U rechtvaardigde uw handelen door te stellen dat u er niet naar durfde te vragen of dat uw broer het u niet durfde te vertellen (CGVS, p. 13 en 25). Deze uitleg overtuigt echter geenszins. Ofschoon u stelde geen contact te durven opnemen, gaf u aan dat u eind oktober 2018, toen u op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd was naar uw identiteitsdocumenten, uw broer toch contacteerde en dat u er op dat ogenblik niet aan dacht dat dat eigenlijk niet mocht (CGVS, p. 12). Bovendien durft u het enige tijd later nogmaals aan om contact op te nemen om te informeren naar uw gezin (CGVS, p. 24 en 25). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw broer u wel op de hoogte kan brengen van het feit dat er huiszoekingen zijn geweest. Dat hij enerzijds kan vertellen over de huiszoekingen, maar anderzijds geen verdere inhoudelijke duiding kan geven, en dat u bijgevolg de diverse contacten met uw broer niet te baat nam om naar een korte stand van zaken te vragen, snijdt dan ook geen hout. Het feit dat u geen pogingen ondernam om meer informatie te vergaren over de gebeurtenissen die na uw vertrek uit Iran plaatsgevonden zouden hebben en die te wijten zouden zijn aan uw conflict met uw schoonfamilie, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is bijgevolg een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de *“actuele gekende veiligheidssituatie in Iran”*, wijst de Raad er evenwel op dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.7. Ten slotte is de Raad nog van oordeel dat de vaststelling dat verzoekende partij er niet in slaagt enig begin van bewijs aan te brengen van de door haar beweerde problemen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Dit geldt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat zij sinds haar vertrek uit Iran nog contact heeft gehad met haar familie aldaar en via deze weg wel een kopie van

haar *shenasnameh* en haar diploma kon verkrijgen (notities CGVS, p. 24). Zij geeft echter geen enkele blijk van enige poging tot het vergaren van bewijs inzake de door haar beweerde problemen nu zij aangaf enkel te hebben gevraagd naar documenten die haar identiteit konden staven (notities CGVS, p. 24).

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 maart 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT